

[Arbejdsministeren.]

For at lette forholdene for dem, der er nødt til at arbejde på et fremmed sted, foreslås det at give personer, der får hjælp til dobbelt husførelse, yderligere et tilskud svarende til udgifterne til en månedlig hjemrejse.

Herudover foreslås det, at der gives adgang til også at yde støtte til fremskaffelse af bolig for ikke-forsørgere og i yderst begrænset omfang til at yde tilskud til daglig befordring mellem hjemsted og arbejdsplads. Med forbillende i de svenske regler foreslås det endelig, at der gives mulighed for at yde hjælp til etablering af ny bolig i tilfælde, hvor en person har været nødt til at skifte bopæl på grund af arbejdsløshed eller truende arbejdsløshed.

Med baggrund i det nævnte folketingsudvalgs betænkning har arbejdsgruppen drøftet muligheden af en ændring af de eksisterende tilsynsråd, således at de omdannes til lokale arbejdsmarkedsråd, hvor alle arbejdsmarkeds spørgsmål på det lokale plan kan tages op til behandling. Gruppen har dog ikke fundet det muligt at fremsætte forslag om en sådan ordning, allerede fordi der i lovgivningen og i opbygningen af centrale administrative organer, der behandler disse spørgsmål, er tale om en vis opsplitning, der vil vanskeliggøre en samling på det lokale plan.

Imidlertid har arbejdsmarkedsrådet peget på den betydning, som det under det fremtidige anvisningssystem vil få, at kontakten mellem erhvervsvirksomhederne og den offentlige arbejdsanvisning udbygges væsentligt. Rådet har under henvisning hertil stillet forslag om en omdannelse af tilsynsrådene til lokale arbejdsmarkedsnavn med bredere sammensætning og videregående funktioner. På grundlag heraf har regeringen stillet forslag om en sådan omdannelse.

Som jeg gjorde opmærksom på allerede sidste efterår, da jeg fremsatte forslaget til forhøjelse af understøttelsessatserne m. v., vil de her foreslåede ændringer af arbejdsløshedsloven medføre visse merudgifter for det offentlige.

I bemærkningerne til lovforslaget er statens årlige merudgifter til driften af anvisningskontorerne og til arbejdsdirektoratet anslået til ca. 11 mill. kr. Derudover bliver

der dog tale om en engangsudgift på ca. 3 mill. kr. til etablering. Som anført i bemærkningerne må de foretagne beregninger dog ifølge sagens natur hvile på et yderst usikkert skøn.

Dernæst vil jeg omtale forslag til lov om privat arbejdsanvisning m. v.

Den gældende lov om privat arbejdsanvisning blev vedtaget i 1933 som en social beskyttelseslov. Den havde — og har stadig — til formål at beskytte arbejdsløse imod udnyttelse af den erhvervsmæssigt drevne private arbejdsanvisning, som i virkeligheden ofte ikke gav de arbejdssøgende bedre chancer for at få arbejde end de offentlige arbejdsanvisningskontorer og andre bureauer, der uden vederlag anviser arbejde.

Trangen til beskyttelse af de arbejdssøgende er naturligvis størst i perioder med stor arbejdsløshed, men selv under gunstige beskæftigelsesforhold har loven om privat arbejdsanvisning sin betydning.

Spørgsmålet om ændring af loven har været drøftet i arbejdsgruppen i forbindelse med drøftelsen af ændringer i arbejdsløshedsloven. Gruppens indstilling findes i den betænkning, som er optrykt som bilag til det lige nævnte forslag til ændringer i arbejdsløshedsloven.

I gruppen er der enighed om, at forslaget om overførelse af anvisning og kontrol fra de anerkendte arbejdsløshedskasser til anvisningskontorerne, hvorved der tilsigtes en koncentration og effektivisering af hele arbejdsformidlingsapparatet, nødvendigvis må få konsekvenser for mulighederne for at udøve privat arbejdsanvisning.

Hertil kommer, at det må være et formål i sig selv at yde de arbejdssøgende en endnu bedre beskyttelse mod udnyttelse end hidtil. Det er endelig nævnt, at en begrænsning af den private arbejdsanvisning vil være bedst stemmende med internationale konventioner.

Arbejdsgruppen er af den opfattelse, at privat arbejdsanvisning principielt bør forbydes, altså også den form for anvisning, der hidtil lovligt er udøvet med dispensation i henhold til den gældende lov, samt vederlagsfri arbejdsanvisning, som den gældende lov slet ikke omtaler.

Da det imidlertid ikke kan udelukkes, at der — i hvert fald i en overgangstid, indtil